

Julio Vaquero, entre dues aigües

DESPRÉS DE la seva darrera gran instal·lació, *El final de las apariencias*, a Arts Santa Mònica el 2011, tenia molta curiositat per saber com hauria evolucionat –és un dir, des d'Altamira és evident que en art no s'evoluciona sinó que com a molt es canvia,

BULEVAR

ÀLEX
SUSANNA

fluctuem, juguem, busquem o ens perdem –l'obra d'aquest artista tan singular que és en **Julio Vaquero** (Barcelona, 1958).

Si allí va voler acabar amb la tirania de la bidimensionalitat i ens va plantificar un paisatge –o un gran bodegó– de ressons gairebé apocalíptics per mostrar i demos-

trar el final de l'ús artificiosos de la pintura, ara a l'Espai VolART de la Fundació Vila Casas més aviat ens planteja la impossibilitat d'alliberar-se del tot: la seva darrera exposició, *Buscar en tierra de nadie*, es desplega justament mitjançant un fecund joc de tensions entre una tridimensionalitat i una bidimensionalitat que es retroalimenten fatalment l'una a l'altra. L'artista ha quedat atrapat en el seu propi parany, però d'aquesta situació extreu una aguada capacitat explorativa.

Diguem que ell s'havia proposat la quimera d'eliminar el suport tradicional i, com diu **Juan Carlos Ortega**, «pintar a l'espai, sense necessitat del llenç, bo i extreient allò pintat de la pintura», però aquests mateixos objectes que vagarejaven orfes per l'estudi van apoderar-se de l'artista mateix, i llavors va sentir la pulsio de tornar-los a pintar, de retornar-los a un suport bidimensional. Així

doncs, en què quedem?, estariem temptats de preguntar-li, si no fos que la gràcia d'aquesta exposició és que hi trobem l'artista exposat –mai més ben dit– a tots els seus dubtes i incerteses.

Ara bé, més enllà d'aquest apassionant sistema de correspondències entre una i altra dimensió, l'obra de Julio Vaquero exhibeix, traspuia i exsuda una tal expertesa, un tal ofici, que ens deixa certament bocabadats. Sembla talment una obra operística pel desplegament de virtuosisme que s'hi produeix, però encara més per l'exultació amb què l'autor hi interpreta els seus múltiples papers.

Estem davant d'un artista que es vol pintar en el sentit més profund i total del terme: de fet, com a tal, sembla que res no se li resisteixi. Només ho sembla, sí, però en cada quadre bé que ens ho fa creure. El seu coneixement de procediments i tècniques

mixtes creades en períodes anteriors a l'aparició de l'oli com la gran tècnica hegemònica europea, és el que li permet assolir les textures, transparències, efectes de relluc, veladures i qualitats immaterials –ell que tant reclama la materialitat de tot el que fa en obres com *Pintura de los muebles de oro*, *Azul rasgado* i *Rojos de hierro*, sens dubte el tríptic estel·lar de tota l'exposició.

Hi ha artistes que sempre queden per damunt del que han fet: l'obra és fruit del càlcul i respon la mar de bé als propòsits del seu autor. Però en l'extrem oposat hi ha una altra categoria d'artistes que busquen ser superats pel que fan: saben que l'obra pot ser més intel·ligent que ells i s'apliquen amb fervor per tal d'aconseguir-ho. No hi ha dubte a quina mena de creador ens enfrontem en aquest cas. Fa temps que en Julio Vaquero ha deixat de parlar del que fa justament per deixar que la seva obra ens interpel·li, i a fe que ho aconsegueix. *Buscar en tierra de nadie* s'ha convertit en un objectiu plausible.